

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 420

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 11 mai 2004

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		
143.		Comunitatea Europeană privind regulile aplicabile comerțului cu anumite specii de pești și produse din pește, semnat la Bruxelles la 15 ianuarie 2004, la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993.....
	1-2	3
		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE
		Decizia nr. 152 din 30 martie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....
	2-3	3-6
		Decizia nr. 158 din 30 martie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.....
		7-8

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru ratificarea Protocolului adițional dintre România și Comunitatea Europeană privind regulile aplicabile comerțului cu anumite specii de pești și produse din pește, semnat la Bruxelles la 15 ianuarie 2004, la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Protocolul adițional dintre România și Comunitatea Europeană privind regulile aplicabile comerțului cu anumite specii de

pești și produse din pește, semnat la Bruxelles la 15 ianuarie 2004, la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și

Comunitățile Europene și statele membre ale 1 februarie 1993, ratificat prin Legea nr. 20/1993, cu acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la modificările ulterioare.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 martie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 15 aprilie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 4 mai 2004.
Nr. 143.

PROTOCOL ADIȚIONAL

privind regulile aplicabile comerțului cu anumite specii de pești și produse din pește, între România și Comunitatea Europeană, la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte*)

România, pe de o parte, și Comunitatea Europeană, denumită în cele ce urmează *Comunitatea*, pe de altă parte, considerând că:

(1) Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, denumit în cele ce urmează *Acordul european*, a fost semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993 și a intrat în vigoare la 1 februarie 1995;

(2) cap. III din Acordul european prevede negocieri vizând convenirea de concesi tarifare reciproce în sectorul piscicol;

(3) în acest scop s-au desfășurat și s-au încheiat cu succes negocieri tehnice în baza art. 24 din Acordul european, pentru convenirea de concesi tarifare reciproce în sectorul piscicol;

(4) concesiile negociate în sectorul piscicol modifică concesiile bilaterale prevăzute în Acordul european și, în consecință, acesta va trebui să fie amendat prin intermediul unui protocol care să adapteze aspectele comerciale ale Acordului european;

(5) România și Comunitatea au convenit, de asemenea, să aplice cât mai curând și în mod gradual concesiile tarifare negociate, ca urmare a deciziei de a utiliza aceste concesi în vederea instituirii unui regim de comerț cu pește și produse din pește complet liberalizat,

au convenit asupra celor ce urmează:

ARTICOLUL 1

Taxele vamale aplicate de România și, respectiv, de Comunitate pentru pește și produse din pește, așa cum sunt definite în art. 1 din Regulamentul Consiliului (EC) nr. 104/2000, originare din Comunitate sau din România, cu excepția produselor menționate în art. 2 din prezentul protocol, vor fi reduse progresiv în conformitate cu următorul calendar:

a) de la data intrării în vigoare a prezentului protocol, la 75% din taxele vamale de bază;

b) de la 1 ianuarie 2005, la 50% din taxele vamale de bază;

c) de la 1 ianuarie 2006, la 25% din taxele vamale de bază;

d) de la 1 ianuarie 2007, la 0% din taxele vamale de bază.

Taxele vamale de bază la care vor fi aplicate reducerile succesive prevăzute în prezentul articol vor fi taxele MFN aplicate la data intrării în vigoare a prezentului protocol.

Orice acord asupra aplicării în avans a regimului integral de comerț liber cu pește și produse din pește, cu excepția celor menționate în art. 2, va fi implementat, dacă se convine de comun acord, în conformitate cu prevederile art. 6 din prezentul protocol.

ARTICOLUL 2

Taxele vamale aplicate de România și, respectiv, de Comunitate pentru produsele originare din Comunitate sau din România, încadrate la următoarele poziții tarifare NC¹⁾: 03.01.93.00; 03.02.11.10; 03.02.11.20; 03.02.11.80;

03.02.23.00; 03.02.61.80; 03.02.69.11; 03.02.69.55; 03.03.21.10; 03.03.21.20; 03.03.21.80; 03.03.33.00; 03.03.71.80; 03.03.79.11; 03.03.79.65; 03.04.10.15; 03.04.10.17; 03.04.10.19; 03.04.20.15; 03.04.20.17; 03.04.20.19; 03.05.49.45; 03.05.59.50; 03.05.63.00; 03.05.69.90; 16.04.12; 16.04.13; 16.04.15.11; 16.04.15.19; 16.04.16.00, vor fi reduse progresiv în conformitate cu următorul calendar:

a) de la 1 ianuarie 2007, la 75% din taxele vamale de bază;

b) de la 1 ianuarie 2008, la 50% din taxele vamale de bază;

c) de la 1 ianuarie 2009, la 25% din taxele vamale de bază;

d) de la 1 ianuarie 2010, la 0% din taxele vamale de bază.

Taxele vamale de bază la care vor fi aplicate reducerile succesive prevăzute în prezentul articol vor fi taxele MFN aplicate la data intrării în vigoare a prezentului protocol.

ARTICOLUL 3

Reducerile prevăzute în art. 1 și 2 se vor calcula folosindu-se principii matematice comune, luându-se în considerare că:

a) toate numerele a căror valoare decimală este mai mică de 50 (inclusiv) vor fi rotunjite la numărul întreg imediat inferior;

b) toate numerele a căror valoare decimală este mai mare de 50 vor fi rotunjite la numărul întreg imediat superior;

*) Traducere.

¹⁾ Așa cum sunt definite în Regulamentul Comisiei (EC) nr. 1.832/2002 din data de 1 august 2002, care modifică anexa I la Regulamentul Consiliului (EEC) nr. 2.658/87 cu privire la taxare și nomenclatura statistică și la Tariful Vamal Comun (Jurnalul Oficial, L290 din 28 octombrie 2002, pagina 1).

c) toate taxele vamale al căror nivel este sub 2% vor fi automat stabilite la nivelul de 0%.

ARTICOLUL 4

Prezentul protocol face parte integrantă din Acordul european.

Pentru România,
Lazăr Comănescu

ARTICOLUL 5

Prezentul protocol va intra în vigoare în prima zi a lunii următoare datei la care părțile și-au notificat reciproc îndeplinirea procedurilor interne de ratificare.

ARTICOLUL 6

Prezentul protocol poate fi modificat prin decizie a Consiliului de Asociere.

Semnat la Bruxelles la 15 ianuarie 2004.

Pentru Comunitatea Europeană,
Anne Anderson

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Protocolului adițional dintre România și Comunitatea Europeană privind regulile aplicabile comerțului cu anumite specii de pești și produse din pește, semnat la Bruxelles la 15 ianuarie 2004, la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Protocolului adițional dintre România și Comunitatea Europeană privind regulile aplicabile comerțului cu anumite specii de pești și produse din pește, semnat la Bruxelles la 15 ianuarie 2004, la Acordul european instituind o asociere

între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 3 mai 2004.
Nr. 291.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 152

din 30 martie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Costică Bulai — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Lucian Stângu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ioan Vida — judecător
Aurelia Popa — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. 2 și 3 din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Lefter în Dosarul nr. 771/C/2003 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile legale criticate, în realitate, ultraactivează, iar art. 15 alin. (2) din

Constituție interzice numai neretroactivitatea legii, iar nu și ultraactivitatea acesteia. Cu privire la susținerile autorului excepției potrivit cărora nu se pot modifica prevederile Codului de procedură civilă printr-o ordonanță a Guvernului, ci numai printr-o lege organică, apreciază că acestea sunt nefondate, întrucât prin ordonanțe de urgență se poate legifera în domenii ce țin de sfera legii organice, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 771/C/2003, **Tribunalul Vrancea – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă**, excepție ridicată de Dumitru Lefter într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea apelului declarat de autorul excepției împotriva unei sentințe prin care i s-au respins cererea de constatare a nulității unui act de partaj voluntar și cererea de partajare a bunurilor comune dobândite în timpul căsătoriei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate, „prin care legea veche ultraactivează peste prevederile legii noi“, contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, care consacră „principiul activității legii pentru viitor“. Astfel, apreciază autorul excepției, „se ajunge la funcționarea concomitentă a instanțelor judecătorești după două legi, distincte și contradictorii“, deoarece „tribunalele și curțile de apel funcționează în continuare ca instanțe de apel și de recurs, după legea veche, iar după legea nouă au competențe care exclud competențele anterioare, astfel încât tribunalul funcționează ca instanță de apel, iar curtea de apel, care este singura instanță numai de apel, funcționează și ca instanță de recurs, [...] iar Curtea Supremă de Justiție este singura instanță de recurs, după noua competență“.

Totodată, în ceea ce privește ultraactivitatea legii vechi sub aspectul termenelor și căilor de atac, față de momentul de pronunțare a hotărârii, autorul excepției susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, contravenind principiilor egalității în fața legii și accesului liber la justiție, întrucât „prin introducerea căii de atac a apelului de competența curții de apel se creează o șansă în plus în pronunțarea unei hotărâri“, legea nouă creând „posibilitatea verificării soluției și în două căi de atac cu competențe în afara celor zonale, [...] supuse influențelor și presiunilor locale“.

Pe de altă parte, autorul excepției susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 este neconstituțională, întrucât modifică procedura de judecată și competența, iar potrivit art. 73 și art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, acestea se pot reglementa numai prin lege organică.

Tribunalul Vrancea – Secția civilă, exprimându-și opinia, arată că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, acestea respectând principiul neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât căile de reformare, retractare sau anulare a hotărârilor judecătorești rămân supuse legii vechi.

Referitor la neconstituționalitatea ordonanțelor care modifică sau completează norme de procedură, Curtea Constituțională a mai fost sesizată, pentru aceleași motive, cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000, pe care a respins-o ca neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește modificările aduse Codului de procedură civilă printr-o ordonanță de urgență, apreciază că susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate sub două aspecte: pe de-o parte, art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, prevede că procedura de judecată și competența sunt stabilite prin lege — deci prin lege ordinară, iar nu prin lege organică, iar art. 73 alin. (3) lit. t) prevede că numai Constituția poate califica o lege drept lege organică; pe de altă parte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în numeroase cazuri cu privire la acest aspect, statuând că reglementarea prin ordonanțe de urgență în domenii rezervate legilor organice este constituțională.

Totodată, noțiunea de „lege“ din cuprinsul art. 124 din Constituție, republicată, potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii și judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, are în vedere sensul cel mai larg, acoperind toată gama dispozițiilor normative, iar nu numai legea, în sensul de act normativ emis de Parlament.

Referitor la accesul liber la justiție, Curtea Constituțională s-a pronunțat în numeroase cazuri, statuând că acest drept nu presupune accesul la toate instanțele judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege.

Soluția ultraactivității legii vechi prevăzute de dispozițiile legale criticate nu numai că este constituțională — art. 15 alin. (2) din Constituție interzicând doar aplicarea legii noi situațiilor juridice născute sau stinse anterior acesteia —, dar este și firească, justificată de necesitatea de a permite părții care a pornit o judecată de a avea reprezentarea exactă cu privire atât la instanța ce-i va soluționa cererea, cât și la căile de atac pe care le va putea exercita.

Cu privire la încălcarea art. 53 din Constituție (art. 49, înainte de republicare) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, acest text „are în vedere drepturi a căror existență este stabilită ori recunoscută prin lege în patrimoniul titularului, iar din pricina unor împrejurări expres și limitativ enumerate în Constituție, exercitarea este restrânsă în timp, în spațiu sau cu privire la anumite categorii de persoane“. Această interpretare exclude de sub incidența acestui articol situațiile în care, potrivit legii, dreptul însuși nu există. „Din această perspectivă, posibilitatea de a promova o cale de atac în condițiile și la instanța devenită competentă potrivit legii noi este exclusă de lege pentru cauzele în curs de judecată la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, iar nu doar o limitare a exercițiului unui asemenea drept.“

Avocatul Poporului consideră că toate dispozițiile legale criticate prin excepția ridicată sunt constituționale, având în vedere următoarele:

Referitor la neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, raportată la art. 15 alin. (2) din Constituție, apreciază că această susținere este neîntemeiată, întrucât chiar din formularea textelor legale criticate rezultă că se respectă principiul constituțional al neretroactivității legii.

Astfel, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că „dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de

legea în vigoare în momentul pronunțării, deoarece admisibilitatea unei căi de atac constituie o calitate inerentă a hotărârii și, în aceste condiții, nici o cale de atac nu poate rezulta dintr-o lege posterioară, după cum nici o cale de atac existentă în momentul pronunțării nu poate fi desființată fără retroactivitate, de către o lege posterioară, iar „o cale de atac se exercită doar împotriva hotărârilor pronunțate după intrarea sa în vigoare“ (deciziile nr. 9/1994 și nr. 96/1996).

În ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor criticate față de art. 16 alin. (1) din Constituție, apreciază că nici aceasta nu este întemeiată, întrucât textele legale criticate asigură un tratament egal al cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, respectiv al persoanelor care au formulat acțiuni în justiție sub imperiul legii vechi și celor ce s-au adresat instanței de judecată potrivit noilor reglementări. Astfel, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat în mod constant că violarea principiului egalității există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratament inegal și mijloacele folosite (de exemplu, deciziile nr. 107/1995 și nr. 342/2003), ceea ce nu este cazul în privința textelor legale invocate în excepția de neconstituționalitate.

Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 73 din Constituție, republicată, apreciază că aceasta este neîntemeiată, întrucât textul constituțional enumeră expres și limitativ domeniile rezervate legii organice, printre care nu figurează dispozițiile legale privind procedura civilă, în ansamblul lor, ci organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești.

În ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor criticate față de art. 126 alin. (2) din Constituție, republicată, potrivit căruia procedura și competența de judecată sunt stabilite prin lege, apreciază că „faptul că dispozițiile legale criticate au fost stabilite prin ordonanță de urgență nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, întrucât și ordonanțele de urgență se emit în domeniul rezervat legii, în condițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, republicată“.

Referitor la invocarea art. 21 alin. (2), art. 53 și art. 124 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată, apreciază că acestea nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și celor ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003 și intrată în vigoare la data de 28 august 2003, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. II alin. 2 și 3: *„Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență privitoare la competență sunt aplicabile.*

Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate.“

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (2), art. 49, art. 72 alin. (3) lit. r), art. 123 alin. (1) și art. 125 alin. (3), care, în urma revizuirii și republicării Constituției României în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, au devenit art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (2), art. 53, art. 73 alin. (3) lit. t), art. 124 alin. (1) și art. 126 alin. (2), având următorul conținut:

— Art. 15 alin. (2): *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.*“;

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“;

— Art. 21 alin. (2): *„Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*“;

— Art. 53: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.“;

— Art. 73 alin. (3) lit. t): *„Prin lege organică se reglementează: [...] t) celelalte domenii pentru care în Constituție se prevede adoptarea de legi organice.*“;

— Art. 124 alin. (1): *„Justiția se desfășoară în numele legii.*“;

— Art. 126 alin. (2): *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă a dispozițiilor legale criticate, Curtea reține că examinarea constituționalității unui act normativ sub aspectul competenței, al condițiilor și al formei de adoptare se poate face numai prin raportare la prevederile constituționale în vigoare la momentul adoptării respectivului act normativ, iar nu în raport cu cele existente în momentul soluționării excepției de neconstituționalitate. Așadar, în ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, fiind adoptată anterior intrării în vigoare a Legii nr. 429 din 23 octombrie 2003 de revizuire a Constituției României, constituționalitatea extrinsecă a acesteia va fi analizată prin raportare la prevederile constituționale ale art. 114, în vigoare în momentul adoptării sale, iar nu la cele ale art. 115, noile reglementări constituționale fiind relevante numai în privința conținutului dispozițiilor legale examinate.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant că Guvernul poate reglementa prin ordonanțe de urgență în domenii care fac obiectul legii organice, prin Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, arătând că interdicția abilitării Guvernului pentru a emite ordonanțe în domeniul legilor organice îl privește, în mod nemijlocit,

pe legiuitor, întrucât art. 114 alin. (1) din Constituție dispune expres că Parlamentul poate adopta o asemenea lege în domenii care nu fac obiectul legilor organice. Asemenea interdicție nu este prevăzută însă de alin. (4) al art. 114 din Constituție, referitor la ordonanțele de urgență, deoarece cazul excepțional ce impune adoptarea unei măsuri urgente pentru salvarea unui interes public ar putea reclama instituirea unei reglementări de domeniul legii organice, nu numai ordinare, care, dacă nu ar putea fi adoptată, interesul public avut în vedere ar fi sacrificat, ceea ce este contrar finalității constituționale a instituției.

Pe de altă parte, în jurisprudența sa constantă, de exemplu prin Decizia nr. 247 din 17 septembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 22 octombrie 2002, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile privind procedura de judecată și cele referitoare la competența instanțelor judecătorești nu sunt de domeniul legilor organice, nefiind prevăzute ca atare nici de dispozițiile constituționale ale art. 72 alin. (3) [art. 73 alin. (3) din Constituția republicată], nici de cele ale art. 125 alin. (3) [art. 126 alin. (2) din Constituția republicată].

În concluzie, critica potrivit căreia este neconstituțională reglementarea prin ordonanță de urgență a modificării Codului de procedură civilă este neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare.

II. Cu privire la critica autorului excepției potrivit căreia dispozițiile art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 contravin principiului neretroactivității legii, consacrat constituțional prin prevederile art. 15 alin. (2), Curtea constată că nu se poate reține existența unui caz de retroactivitate a legii, normele procedurale criticate aplicându-se numai pentru viitor, o dată cu intrarea în vigoare a ordonanței de urgență. Potrivit principiului neretroactivității legilor, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, o lege devine obligatorie numai după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, rămânând în vigoare până la abrogarea ei explicită sau implicită.

Astfel, Curtea constată că, întrucât procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe, iar hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a ordonanței de urgență rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate, potrivit regulii „*tempus regit actum*”, dispozițiile criticate respectă întocmai principiul neretroactivității legilor. Dacă legea nouă s-ar aplica și pentru situațiile juridice născute sau stinse anterior acesteia, astfel cum susține autorul excepției că ar trebui, atunci s-ar încălca chiar prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, referitoare la principiul neretroactivității legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Lefter în Dosarul nr. 771/C/2003 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 martie 2004.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

În ceea ce privește rezolvarea conflictului în timp al legilor de procedură, prin determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care sunt guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, ci una de aplicare a legii în timp, care este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Referitor la pretinsa încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că dispozițiile criticate se aplică fără nici o discriminare în raport cu toate părțile din procesele în curs de judecată la data intrării în vigoare a ordonanței. Astfel, dispozițiile criticate asigură un tratament egal în fața legii și a autorităților publice al cetățenilor aflați în situații identice sau similare, respectiv, pe de-o parte, al persoanelor care au formulat acțiuni în justiție sub imperiul legii vechi, iar pe de altă parte, al celor care s-au adresat instanței de judecată potrivit noilor reglementări. Ca atare, nu se poate reține o încălcare a principiului egalității, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Totodată, Curtea nu poate reține nici încălcarea art. 21 din Constituție, referitor la accesul liber la justiție, dispozițiile legale criticate reglementând competența instanțelor de a judeca procesele aflate pe rol la data modificării procedurii și exercitarea căilor de atac, fără nici o distincție din care s-ar putea deduce concluzia restrângerii accesului liber la justiție.

Având în vedere toate aceste considerente, prevederile art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, nu au incidență în cauză, nefiind restrânse nici un drept sau libertate fundamentală invocate de autorul excepției.

Pe de altă parte, Curtea observă că dispozițiile tranzitorii ale art. II alin. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 sunt identice cu cele consacrate în prevederile art. 725 alin. 2, respectiv alin. 4 din Codul de procedură civilă, cuprinse în cartea VII „Dispoziții finale”, conform căroră: „*Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile legii noi privitoare la competență sunt pe deplin aplicabile*” (alin. 2); „*Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate*” (alin. 4). Aceste texte procedurale sunt aplicabile în situațiile de conflict de legi procesuale în timp, reprezentând regula generală în materie, iar dispozițiile legale criticate nu fac decât să reia conținutul acestor norme procesuale tranzitorii firești.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 30 martie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Gabriela Dragomirecu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Costin Țugui în Dosarul nr. 1.425/2003 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, întrucât apreciază că textele de lege criticate nu sunt contrare dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.425/2003, **Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Costin Țugui într-o cauză de contencios administrativ.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este neconstituțional, „întrucât nu prevede accesul liber la datele personale ale persoanei care solicită date despre [...] persoana sa și nu a altor persoane“, astfel încât contravine dispozițiilor art. 31 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și dispozițiilor art. 2, 7, 8, 10, 29 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ consideră că art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 exceptează de la accesul liber al cetățenilor informațiile cu privire la datele personale, noțiune ce nu poate fi asimilată cu cea cuprinsă în art. 31 alin. (2) din Constituție, republicată, care „se referă la neîngrădirea informației de interes public“. Mai mult, apreciază că legiuitorul are posibilitatea să stabilească informațiile care au caracter public, ca și excepțiile de la accesul liber al cetățenilor la unele informații de interes public.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din

Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 31 alin. (1) și (2), ci, dimpotrivă, „constituie un adevărat reflex al lor“, conturând „limitele juridice ale dreptului fundamental la informație“. Consideră, de asemenea, că rațiunea exceptării informațiilor cu privire la date personale de la accesul liber al cetățenilor constă „în obligația autorităților publice de a asigura, în cadrul operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, garantarea și protejarea celorlalte drepturi și libertăți fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului la viață intimă, familială și privată“.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dreptul la informație nu implică și accesul la informațiile cu privire la date personale, care nu fac parte din categoria informațiilor publice. Informația de interes public este definită, prin Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, ca fiind acea informație „care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice“. De asemenea, arată că textul de lege criticat este în consens și cu prevederile art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, care prevede: „(1) Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1, următoarele informații: [...]”

d) informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii;“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 31 alin. (1) și (2), al căror conținut este următorul: „(1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.

(2) Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.“

De asemenea, autorul excepției consideră că textul de lege ce face obiectul excepției de neconstituționalitate este în contradicție și cu unele prevederi din Declarația Universală a Drepturilor Omului, și anume cu: art. 2, potrivit căruia fiecare se poate prevala de toate drepturile și libertățile din declarație, fără nici o deosebire de ordin politic sau statut civil; art. 7, referitor la egalitatea și protecția tuturor oamenilor în fața legii, fără discriminări; art. 8, privind dreptul oricărei persoane de a se adresa în mod efectiv instanțelor de judecată împotriva actelor care le violează drepturile fundamentale; art. 10, care dispune în legătură cu dreptul oricărei persoane de a fi ascultată în mod echitabil și public de un tribunal independent și imparțial; art. 29, care prevede că, în exercitarea drepturilor și libertăților sale, orice persoană este supusă numai îngrădirilor stabilite prin lege, exclusiv în sensul asigurării recunoașterii și respectului drepturilor și libertăților celorlalți; art. 30, cu privire la imposibilitatea interpretării prevederilor declarației sau săvârșirii vreunei activități sau act, care să conducă la desființarea drepturilor și libertăților enunțate în aceasta.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională reține:

Art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 exceptează de la accesul liber al cetățenilor informațiile cu privire la datele personale, ceea ce, în opinia autorului excepției, contravine art. 31 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și art. 2, 7, 8, 10, 29 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Prevederile constituționale menționate consacră dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit „la orice informație de interes public” și obligația corelativă a autorităților publice, potrivit competențelor ce le revin, de a asigura informarea

corectă „a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal”. Așadar, dreptul la informație consacrat de art. 31 din Constituție se referă numai la informațiile de interes public, în sensul căruia, art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 stabilește că „prin informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației”. Prin autoritate publică sau instituție publică, conform lit. a) a art. 2 din lege, „se înțelege orice autoritate sau instituție publică, precum și orice regie autonomă care utilizează resurse financiare publice și care își desfășoară activitatea pe teritoriul României, potrivit Constituției”. În condițiile aceleiași legi, oricărei persoane i se asigură accesul liber și neîngrădit cu privire la informațiile de interes public, pe care are dreptul să le solicite și să le obțină de la autoritățile și instituțiile publice.

Astfel cum rezultă chiar din titlul Legii nr. 544/2001, obiectul său de reglementare privește doar *liberul acces la informațiile de interes public*, așa încât informațiile privind datele personale, prin care, potrivit art. 2 lit. c) din lege, „[...] se înțelege orice informație privind o persoană fizică identificată sau identificabilă”, sunt exceptate, conform art. 12 alin. (1) lit. d) din lege, de la accesul liber al cetățenilor. Față de cele arătate, rezultă că nici prevederile constituționale ale art. 31 și nici dispozițiile din Declarația Universală a Drepturilor Omului, menționate ca fiind încălcate, nu sunt incidente în cauză.

Stabilirea, în concret, dacă anumite informații intră sau nu în sfera noțiunii „de informație cu privire la datele personale” nu este o problemă de constituționalitate, ci reprezintă un aspect ce ține de competența instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Costin Țugui în Dosarul nr. 1.425/2003 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 martie 2004.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
